Λάζαρου Χριστοφίδη

Η πραγματικότητα στον κόσμο σήμερα

Οι νόμοι που την διαμορφώνουν και η μελλοντική πορεία

Τιμή £1.00

Σιά - Λευκωσία
Ιούνιος 1999
Τηλ. 02-

Αγαπητέ αναγνώστη

Τη συγγραφή του κειμένου που ακολουθεί, την υπαγόρευσε ή ακόμη την επέβαλε η παγκόσμια πραγματικότητα, γιατί από μια σειρά γεγονότων γίνεται φανερό ότι υπάρχει σε διεθνή έκταση μια σύγχυση γύρω από αυτό το πρόβλημα.

Η επίθεση ενάντια στη Γιουγκοσλαβία ήγειρε το ερώτημα: Γιατί έγινε αυτή η επίθεση; Όλες οι ερμηνείες που δόθηκαν από όλες τις πλευρές και όλες τις πολιτικές τάσεις δεν ικανοποίησαν γιατί δεν φώτισαν ούτε το παρόν ούτε τη μελλοντική εξέλιξη.

Ακόμα, το γεγονός ότι παρά την ύπαρξη θεσμικών οργανισμών και λειτουργιών για τη λύση τοπικών και διεθνών προβλημάτων, κανένα πρόβλημα δεν λύνεται στο σύγχρονο κόσμο.

Το Μεσανατολικό, το Κουρδικό, το πρόβλημα των Βάσκων, της Ταϊβάν, το Κυπριακό, το Κόσοβο, τα προβλήματα στη νότια Αμερική και τόσα άλλα.

Άλυτο ακόμα είναι και παραμένει το πρόβλημα της συνειδητοποίησης και ο προγραμματισμός της πορείας για την κοινωνική αλλαγή. Όλα αυτά πηγάζουν από το γεγονός ότι η ζωή, η κίνηση και ο προγραμματισμός των πολιτικών ομάδων, των πνευματικών ιδρυμάτων και του συνόλου της πολιτικής ηγεσίας εμπνέεται και κινείται από την παλιά προπολεμική πραγματικότητα. Με τον τρόπο αυτό οδηγείται σε αδιέξοδα και χάνει την ικανότητα να χαράζει δρόμο για τη λύση των σύγχρονων προβλημάτων μέσα στη σύγχρονη πραγματικότητα.

Η προσπάθεια αυτού του κειμένου είναι να δώσει τη δυνατότητα να αντικρισθεί σωστά και να αναλυθεί διάπλατα η πραγματικότητα στον κόσμο σήμερα. Ακόμα, για να φτάσουμε σε μια σωστή εκτίμηση και ανάλυση της παγκοσμιότητας έπρεπε να αξιολογήσουμε τη γέννηση και την ανάπτυξή της. Αναγκαστήκαμε έτσι να καταφύγουμε στην παρουσίαση και την ανάλυση των νόμων που υπαγορεύουν αυτή την εξέλιξη.

Η νομοτέλεια που υπαγορεύει την κοινωνική εξέλιξη είναι δυστυχώς άγνωστη στον υπεύθυνο κόσμο. Πιστεύουμε πως η βασική αιτία της κακοδαιμονίας του κόσμου και η αδυναμία να λύσουμε τα προβλήματα στο σύγχρονο κόσμο οφείλεται στην αδυναμία να ξέρουμε και να συνειδητοποιήσουμε τους νόμους της κοινωνικής εξέλιξης.

Πόσο πετυχαίνει αυτό το κείμενο να φωτίσει αυτό το πρόβλημα και να δώσει σωστές κατευθύνσεις θα το αποφασίσετε εσείς.

Ο συγγραφέας αυτού του κειμένου είναι στη διάθεσή σας για διατύπωση παρατηρήσεων, διαφωνιών ή και απορρίψεων ακόμα. Από ένα διάλογο θα προκύψει ασφαλώς κάτι καλό.

Η πραγματικότητα στον κόσμο σήμερα

Ζούμε και συρόμαστε σε μια πρωτόγνωρη παγκοσμιότητα. Όλοι οι λαοί της υδρογείου, όλες οι οργανωμένες ομάδες και όλοι οι άνθρωποι σαν μονάδες αισθάνονται να δένονται και να εξαρτώνται από αυτή την παγκοσμιότητα. Αυτό, γιατί σε όλα τα επίπεδα και όλους τους τομείς της ζωής και σε όλα τα πλάτη της Γης δρα και λειτουργεί η παγκοσμιότητα.

Συγκεκριμένα: Η βιομηχανική παραγωγή (βαριά και ελαφριά) γίνεται με παγκόσμια προγράμματα, από παγκόσμια κεφάλαια που δρουν μέσα από πολυεθνικές εταιρείες, πολυεθνικές τράπεζες. Η παραγωγή αγαθών από την μεταποιητική βιομηχανία, γίνεται με προγράμματα που εξαρτούνται από την αγορά που έχει παγκοσμιοποιηθεί πλήρως και δουλεύει κάτω από ένα εξαντλητικό ανταγωνισμό που κυριαρχείται όχι από τη βάση της ευημερίας των εργαζομένων αλλά από το χαμηλότερο δυνατό κόστος που σημαίνει την υψηλότερη απόδοση των εργατών και τις χαμηλότερες δυνατές απολαβές τους.

Η παραγωγή τροφίμων, η γεωργία, η κτηνοτροφία, η ορνιθοτροφία, έχει παγκοσμιοποιηθεί, τόσο από την εκβιομηχανοποίηση της παραγωγής όσο και από την εμπορία που διεξάγεται μέσα από τους όρους της παγκόσμιας αγοράς. Αυτή η παγκοσμιότητα της αγοράς έσπασε τα εθνικά σύνορα που στήθηκαν για να προστατεύσουν την εθνική οικονομία και για τα οποία κλήθηκαν οι λαοί να τα υπερασπίσουν δίνοντας εκατομμύρια ζωές σε πολέμους για την πατρίδα.

Η τεράστια εξέλιξη των μέσων συγκοινωνίας και επικοινωνίας έφερε σε πλατιά και καθημερινή επαφή τους λαούς και τους ανθρώπους, έτσι που οι εθνικοί πολιτισμοί εκτοπίζονται καθημερινά και με ταχύτατο ρυθμό από ένα πολιτισμό πνεύματος, ζωής και κοινωνικής συμπεριφοράς. Οι εθνικές γλώσσες κάτω από την ανάγκη της άμεσης και εύκολης συνεννόησης των λαών και των ανθρώπων δέχονται την επίδραση και μπολιάζονται πιεστικά από τις γλώσσες που επικρατούν στην παγκόσμια παραγωγή και εμπορία, που επηρεάζουν αναπότρεπτα τον παραγόμενο πολιτισμό.

Μια από τις σοβαρότερες επιδράσεις αυτής της παγκοσμιότητας ήταν η ανατροπή της σχεδιασμένης οικονομίας που για εκατόν πενήντα χρόνια στο επίπεδο θεωρίας και εβδομήντα χρόνια στο επίπεδο πράξης και εξουσίας προσπάθησε να στησει και να αναπτύξει η Σοβιετική Ένωση και οι Λαϊκές Δημοκρατίες, μέσα από την οποία προσδοκούσε την οικοδόμηση του σοσιαλιστικού κοινωνικού συστήματος. Μια προσπάθεια που στηρίχτηκε σε μια κοσμοθεωρία που γέννησε η εγκαθίδρυση του Καπιταλισμού και που έθεσε πρώτη θέμα ξεκαθαρίσματος από την φιλοσοφία των νόμων που διέπουν την κοινωνική εξέλιξη.

Αυτή είναι σε γενικές γραμμές η πραγματικότητα στον κόσμο σήμερα, την οποία απέδωσε θαυμάσια το σύνθημα του Ο.Η.Ε : ΜΙΑ ΓΗ, ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΙΑ.

Μπροστά στην ανθρώπινη νόηση ορθώνεται το χρέος να μελετήσει αυτό το γεγονός, να το αναλύσει, να το αιτιολογήσει, να αποκαλύψει τις αναγκαιότητες που γεννά, για να μπορέσει να προχωρήσει συνειδητά στην πορεία του μέλλοντος όσο γίνεται με λιγότερες οδύνες, και όσο γίνεται γρηγορότερα να κάνει τις αναγκαιότητες πραγματικότητες.

Είναι αυτή η πραγματικότητα μια εξέλιξη που επιβλήθηκε από μια νομοτέλεια; ή μια εξέλιξη την οποία σχεδιάζουν, οργανώνουν και επιβάλλουν ορισμένα συμφέροντα ορισμένων ανθρώπινων ομάδων;

Νομοτέλεια ή τυχαία περιστατικά και συγκυρίες;

Από το γεγονός ότι υπεύθυνα πρόσωπα από πολιτικά κόμματα και πολιτικές ομάδες που θέλουν να θεωρούνται σαν συντελεστές της κοινωνικής αλλαγής αρνούνται την νομοτέλεια στην κοινωνική εξέλιξη, όπως και πνευματικοί άνθρωποι, μέχρι πανεπιστημιακοί, είμαστε υποχρεωμένοι να ασχοληθούμε με την έρευνα για μια αδιαμφισβήτητη απάντηση. Είναι αποτέλεσμα νομοτέλειας η κοινωνική εξέλιξη ή όχι;

Άλλωστε για να δούμε και να εκτιμήσουμε σωστά την πραγματικότητα στον κόσμο σήμερα πρέπει να έχουμε πρώτα αυτήν την απάντηση.

Πιστεύουμε πως υπάρχει σήμερα η δυνατότητα να δοθεί αυτή η απάντηση, γιατί η εξελικτική πορεία δίνει μια πλούσια πείρα, δέκα χιλιάδων χρόνων τουλάχιστον, μέσα από την οποία μπορούμε να αντλήσουμε διδάγματα αν χρησιμοποιήσουμε σωστά τη μέθοδο της αιτιολόγησης των φαινομένων.

Για μια έρευνα γύρω από το θέμα μας, καλό είναι να αρχίσουμε από κάπου που υπάρχει κοινή αντίληψη. Όλοι δεχόμαστε την κοινωνική εξέλιξη σαν μια αέναη λειτουργία και κίνηση. Ακόμα δεχόμαστε ότι η ιστορική πορεία της ανθρωπότητας, στα δέκα χιλιάδες χρόνια που υπάρχουν στοιχεία, πέρασε από ορισμένα στάδια κοινωνικής οργάνωσης και λειτουργίας.

Αυτά είναι γνωστά σαν:

- Η κοινοκτημοσύνη στη φυλή
- Η ατομική ιδιοκτησία
- Η δουλεία
- Η δουλοπαροικία ή φεουδαρχισμός και
- Η καπιταλιστική κοινωνία.

Δεχόμαστε ότι το κάθε κοινωνικό σύστημα έχει τα δικά του χαρακτηριστικά.

Να προσδιορίσουμε τι εννούμε με τον όρο κοινωνικό σύστημα: Με αυτόν τον όρο εννοούμε το σύνολο των σχέσεων που αναπτύσσουν οι άνθρωποι μεταξύ τους για να σχηματίσουν ένα οργανωμένο σύνολο σ' ένα γεωγραφικό χώρο και σ' ένα ορισμένο χρόνο. Με πρωταρχική σχέση πάντα τις σχέσεις των ανθρώπων προς την παραγωγή, τα μέσα παραγωγής, τον φυσικό και τον κοινωνικό πλούτο (κεφάλαιο). Την σχέση τους με την παραγωγή και την ιδιοποίηση της. Ακόμα τη σχέση του ανθρώπου με την κοινωνική αρχή (διοίκηση, κυβέρνηση, κράτος).

Πριν μπούμε στην έρευνα των κοινωνικών συστημάτων οφείλουμε να δούμε μερικά αναμφισβήτητα γεγονότα που δίνει η ιστορική πορεία της ανθρωπότητας.

Το πρώτο είναι ότι σε όλα τα πλάτη της γης σημειώθηκε η ίδια εξέλιξη. Τα ίδια στάδια, τα ίδια κοινωνικά συστήματα.

Το δεύτερο: παντού σημειώθηκε η ίδια σειρά διαδοχής και με τον ίδιο τρόπο. Βέβαια χωρίς καμία συνεννόηση για αντιγραφή ή μίμηση.

Το τρίτο: Δεν υπάρχει κανένα ντοκουμέντο για σχεδιασμένο κοινωνικό σύστημα ή οποιαδήποτε εξέλιξη. Ηθικές αξίες, κανόνες λειτουργίας, αρχές δικαίου και συμπεριφοράς, που απορρέουν από το κάθε σύστημα διατυπώθηκαν, ποτέ όμως δεν σχεδιάστηκε ή διατυπώθηκε κοινωνικό σύστημα και κοινώνικη λειτουργία.

Σαν παρένθεση αναφέρουμε ότι: Παρουσιάζοντας την «πραγματικότητα στον κόσμο σήμερα» αναφερθήκαμε στην ανατροπή της προσπάθειας για οικοδόμηση του Σοσιαλισμού, ανατροπή που συνετελέστηκε φυσιολογικά γιατί αποτελούσε μια προσπάθεια ενάντια στην νομοτέλεια, με την προσπάθεια δημιουργίας κοινωνικού συστήματος με σχέδια και διατάγματα έξω, ανεξάρτητα και αντίθετα από την νομοτελειακή εξέλιξη.

Να το δούμε όμως στην συνέχεια σαν μέρος της νομοτέλειας που κυβερνά τις κοινωνικές αλλαγές.

Στοιχεία που συνθέτουν το κοινωνικό σύστημα

Να δούμε τώρα τα στοιχεια που συνθέτουν το κοινωνικό σύστημα. Το κάθε κοινωνικό σύστημα δεν είναι κάτι στατικό, αντίθετα είναι προτσές εξέλιξης. Είναι κάτι που γεννιέται, μεγαλώνει μέσα σε μια πορεία εξέλιξης, ωριμάζει και πεθαίνει αφού πρώτα αναπτύξει και ωριμάσει την διαδοχή του. Την οποία μάλιστα έφερε μαζί του σαν βασικό συστατικό του, απαράλλαχτα όπως τον κύκλο ζωής. Βέβαια αυτή η εξελικτική πορεία πραγματοποιείται σε μεγάλες χρονικές περιόδους που πρώτα κρατούσαν χιλιετηρίδες. Σήμερα ο χρόνος αυτής της αλλαγής επιταχύνθηκε. Ήδη το καπιταλιστικό σύστημα αριθμεί μόνο έξι αιώνες ζωής και είναι στα πρόθυρα της αντικατάστασης του.

Αν δεχτούμε ότι κάθε κοινωνικό σύστημα είναι ένα προτσές εξέλιξης πρέπει να δεχτούμε ότι μέσα του υπάρχουν και δρουν δυνάμεις τόσο για αυτή τούτη την

ύπαρξή του και την λειτουργία του όσο και για την ανάπτυξή του ή την όλη εξελικτική του πορεία.

Ποιες είναι αυτές οι δυνάμεις;

Η πρωταρχική δύναμη του κάθε κοινωνικού συστήματος είναι η ενότητα των δυο κύριων στοιχείων που το αποτελούν. Λέμε η ενότητα γιατί τα κύρια στοιχεία που το αποτελούν είναι αντίθετα. Κεφάλαιο και εργασία, φεουδάρχης και δουλοπάροικος, αφέντης και δούλος. Η ενότητα αυτών των αντίθετων στοιχείων στην καθημερινή λειτουργία αποτελεί την ύπαρξη του συστήματος και εξασφαλίζει την ζωή του και την πορεία του προς τα μπρος. Αυτή η λειτουργική ενότητα των αντιθέτων προσδίδει και τον χαρακτήρα του συστήματος και επιτρέπει την ύπαρξη και την δράση των δυνάμεων της εξελικτικής πορείας του συστήματος.

Αυτή τουτη η ύπαρξη του κοινωνικού συστήματος γεννά και επιβάλλει αναγκαιότητες που η ζωή του και η εξελικτική του πορεία εξαρτάται από την λύση τους, την μετατροπή τους σε πραγματικότητα.

Το φεουδαρχικό σύστημα ήταν ένα απόλυτα συγκεντρωτικό σύστημα. Ο φεουδάρχης έπρεπε να ελέγχει και να κυβερνά τα πάντα, την κάθε κοινωνική λειτουργία, μέχρι που θεωρούσε δική του και την νύφη κάθε υπηκόου την πρώτη νύχτα του γάμου. Ακόμα, η μεταφυσική και ο μονοθεϊσμός είναι η φιλοσοφία του συστήματος γιατί δίνει και ενισχύει τον συγκεντρωτισμό. Μπροστά σ' αυτόν τον συγκεντρωτισμό ορθώνονται οι αναγκαιότητες.

Το φέουδο να προστατευθεί από τους εχθρούς, το φέουδο να κοιτάξει για το μεγάλωμα του σήμαινε στρατό, εξοπλισμούς, ανάπτυξη αμυντικών και επιθετικών συστημάτων. Καλύτερη ανταλλαγή προιόντων με άλλα φέουδα, καλύτερες συγκοινωνίες καλύτερες μεταφορές σε πιο μακρινές αποστάσεις ξηράς και θάλασσας, ανάπτυξη των μεταφορικών μέσων κ.τ.λ.

Όλες αυτές οι αναγκαιότητες δεν μπορούσαν να πάρουν τον δρόμο για την λύση τους μέσα από τον απόλυτο συγκεντρωτισμό. Ήταν ανάγκη να έρθει στο προσκήνιο μια νέα δύναμη που η δράση της να δίνει όλες τις δυνατότητες για την πραγματοποίηση των αναγκαιοτήτων. Αυτή η δύναμη ήταν η ατομική πρωτοβουλία.

Η απελευθέρωση της ατομικής πρωτοβουλίας από την κυριαρχία του απόλυτου συγκεντρωτισμού του φεουδάρχη ασφαλώς έφερε στο προσκήνιο ανθρώπους με σωστή σκέψη και ικανότητες όπως και ικανούς ερευνητές πάνω σ' ένα σωρό προβλήματα που γεννούσαν οι αναγκαιότητες.

Η ατομική πρωτοβουλία όμως αποτελούσε την αντίθεση του συγκεντρωτισμού. Η αναγνώριση της ελεύθερης δράσης έλυε αναγκαιότητες αλλά υπέσκαπτε ταυτόχρονα το συγκεντρωτικό σύστημα.

Τα χερσαία ταξίδια στην Ασία και την Αφρική, οι στόλοι των ιστιοφόρων που

αλώνιζαν τις θάλασσες και η πορεία στους ωκεανούς με τους θαλασσοπόρους, με την ανακάλυψη των νέων κόσμων. Οι αστρονομικές μελέτες και ανακαλύψεις, ο ατμός και οι εφαρμογές του, η αναγέννηση της φιλοσοφικής σκέψης και όλη η αναγέννηση ήταν όλα αποτελέσματα της απελευθέρωσης της ατομικής πρωτοβουλίας. Γεννιόταν ένα νέο κοινωνικό σύστημα. Η ανάπτυξη των ανταλλαγών σε εμπόριο επέτρεψε την πρώτη συσσώρευση πλούτου που γρήγορα πήρε τη μορφή κεφαλαίου από την στιγμή που μίσθωσε εργατικά χέρια για την παραγωγή εμπορευμάτων. Κεφάλαιο και εργασία, ένα εμβρυακό επίπεδο κοινωνικού συστήματος μέσα στο καθιερωμένο φεουδαρχικό σύστημα με εξασφαλισμένες όλες τις δυνατότητες ανάπτυξης ωρίμανσης και εγκαθίδρυσης.

Νομοτέλεια

Μια διεργασία εξέλιξης που δεν υπαγορεύεται από τη συνειδητή δράση των ανθρώπων, ούτε από τυχαία γεγονότα ή συγκυρίες, αλλά από νόμους που υπαγορεύει αυτη τούτη η ανθρώπινη οργάνωση και δράση.

Κάθε πραγματικότητα που δημιουργείται από την κοινωνική δράση γεννά της δικές της αναγκαιότητες τις οποίες καλούνται οι άνθρωποι να μεταβάλουν σε πραγματικότητες. Για να γίνει αυτό πρέπει να μπουν σε λειτουργία οι ανάλογες δυνάμεις που υπαγορεύουν οι ίδιες οι αναγκαιότητες. Αυτές οι νέες δυνάμεις που αποτελούν τους μοχλούς της εξελικτικής πορείας καθορίζουν το νέο κοινωνικό σύστημα που γεννιέται.

Αυτό φαίνεται καθαρά στην διεργασία εξέλιξης του φεουδαρχικού συστήματος που γέννησε το καπιταλιστικό σύστημα. Πρέπει να τονιστεί ότι κάθε νέα δύναμη που ανεβαίνει στο προσκήνιο από τις αναγκαιότητες και μπαίνει σε δράση, όπως για παράδειγμα η ατομική πρωτοβουλία, έχει μέσα της, φέρνει μαζί της σαν στοιχείο της ύπαρξης της, την δύναμη της αντικατάστασης της.

Η ατομική πρωτοβουλία έφερε μέσα της την συλλογικότητα. Καμία απόφαση καμία ενέργεια της ατομικής πρωτοβουλίας δεν μπορούσε να γίνει πράξη μόνο με την ατομική προσπάθεια. Η πρακτική της ατομικής πρωτοβουλίας μπορούσε να συντελεστεί μόνο με τη συλλογική προσπάθεια.

Η ανακάλυψη της Αμερικής είναι αποτέλεσμα της σκέψης, της έρευνας, του σχεδιασμού που αποφάσισε ο Κολόμβος. Δεν μπορούσε όμως να γίνει πραγματικότητα χωρίς την συνεργασία μιας μεγάλης ομάδας ανθρώπων με διάφορες ικανότητες, γνώσεις, πρακτική δράση και εργασία. Ώστε η συλλογικότητα είναι στοιχείο συνυφασμένο με την ατομική πρωτοβουλία.

Για να κατανοήσουμε καλύτερα την δράση των δυνάμεων της νομοτέλειας, πρέπει να δούμε την εσωτερική λειτουργία τους. Μέσα στην πορεία της εξέλιξης, κάθε δύναμη για να είναι δύναμη εξέλιξης, όπως στη φύση, ετσι και στην κοινωνία πρέπει να 'χει εξυπαρχής μέσα της την δύναμη της αντικατάστασης της, που σημαίνει ότι πρόκειται για μια σύνθεση δυο αντίθετων στοιχείων. Στην πορεία

της εξέλιξης η κάθε δύναμη περνά από στάδια που τα δυο στοιχεία που την συνθέτουν αλλάζουν μεγέθη και συνεπώς ρόλους.

Η ατομική πρωτοβουλία λειτουργεί σαν δύναμη εξελικτικής πορείας για να λύσει προβλήματα του συγκεντρωτικού καθεστώτος και έλυσε με επαναστατικό τρόπο τα προβλήματα που γέννησε η ανάγκη της εξελικτικής πορείας. Η ανάπτυξη όμως αυτή ήταν νομοτελειακά καθορισμένη και αναπόφευκτη να αναπτύξει μια νέα ενότητα στηριγμένη στην ατομική ιδιοκτησία που γέννησε η ατομική πρωτοβουλία. Μια νέα κοινωνική σχέση γεννήθηκε με δυο στοιχεία αντίθετα, τέκνα της ατομικής πρωτοβουλίας και η νομοτελειακή τους σύνθεση αποτελούσε ένα νέο κοινωνικό σύστημα. Αυτή η νέα σχέση που γεννήθηκε από την ανάπτυξη του φεουδαρχισμού είναι προορισμένη από την ανάπτυξη της να αντικαταστήσει το σύστημα που την γέννησε και την ανέπτυξε.

Είναι σημαντικό να πούμε ότι σε κάθε προτσές εξέλιξης κοινωνικού συστήματος συνυπάρχουν και δρουν διάφορες δυνάμεις, κοινωνικές σχέσεις, ανθρώπινες ομάδες, και κοινωνικές τάσεις. Όμως, σε κάθε ξεχωριστό προτσές ξεχωρίζουν σαν δυνάμεις και σχέσεις που αποφασίζουν την πορεία της εξέλιξης εκείνες που λύουν και προάγουν την εκπλήρωση των αναγκών που γεννούν τα εκάστοτε κοινωνικά συστήματα. Αυτές οι δυνάμεις εμφανίζονται σαν βοηθητικά στοιχεία του συστήματος, που υπηρετούν την λειτουργία του και την ανάπτυξη του, στην πορεία, όμως της ανάπτυξής τους αποκτούν κυρίαρχο ρόλο, δημιουργούν μια νέα πραγματικότητα και το σύστημα που τις γέννησε μεταβάλλεται σε βοηθητικό στοιχείο της νέας πραγματικότητας.

Μια ανακεφαλαίωση

Στην ανθρώπινη κοινωνία, που είναι μια συνεχής λειτουργία, δημιουργούνται πραγματικότητες. Κάθε πραγματικότητα είναι μια κοινωνική λειτουργία με τα δικα της χαρακτηριστικά. Κάθε πραγματικότητα γεννά τις δικές της αναγκαιότητες που η λύση τους (η μετατροπή τους σε πραγματικότητες) είναι αναγκαίες και αναπόφευκτες σαν νόμος ανάπτυξης και συνεπώς πορεία προς τα μπρος. Ο όρος αυτός εκπληρώνεται από δυνάμεις που προωθουνται στο προσκήνιο από τις ιδιες τις αναγκαιότητες. Αυτές οι δυνάμεις αποτελούν ενότητες αντίθετων στοιχείων που προκαλούν την κίνηση προς τα μπρος (την εξέλιξη) και ενώ αναπτύσσουν τις αναγκαιότητες σε πραγματικότητες, δημιουργούν νέες ανθρώπινες και κοινωνικές σχέσεις που έχουν την δύναμη αναπτυσσόμενες να δημιουργούν ένα νέο και ανάλογο κοινωνικό σύστημα αντικαθιστώντας το σύστημα που τις γέννησε και τις ανάπτυξε. Όλη αυτή η διεργασία συντελείται χωρίς την συνειδητή δραση των ανθρώπων, χωρίς την παρεμβολή τυχαίων γεγονότων και συγκυριών. Ως εκ τούτου μπορούμε να τη δούμε σαν κίνηση, σαν πορεία που συντελείται και διέπεται από εσωτερικούς νόμους όπως την εξέλιξη της φύσης που διέπεται από τους δικούς της νόμους.

Το καπιταλιστικό σύστημα στο φως της νομοτελειακής εξέλιξης

Η ατομική πρωτοβουλία σαν ανθρώπινη ενέργεια είναι ενστικτώδης δύναμη και η εκδήλωση της στην ζωή του ανθρώπου ήταν πάντα στην ημερήσια διάταξη. Σαν δύναμη κοινωνικής εξέλιξης όμως εκδηλώθηκε μέσα στην κοινωνική πραγματικότητα του φεουδαρχικού συστήματος. Γεννήθηκε σαν αναγκαία ενέργεια και διεργάσία για το ξεπέρασμα των αναγκαιοτήτων που γεννούσε το κοινώνικο σύστημα.

Σαν τέτοια δεν μπορούσε παρά να έχει μέσα της την νομοτελειακή αντίθεση της ικανότητας να λύσει προβλήματα αναγκαιότητας αλλά και της γέννησης και της ανάπτυξης νέων κοινωνικών σχέσεων που θα αντικαταστήσουν το σύστημα που την καθιέρωσε.

Η ανάπτυξή της πραγματοποιήθηκε μέσα από πολλές δυσκολίες και αντιδράσεις του συγκεντρωτικού κοινωνικού συστήματος γιατί αποτελούσε νομοτελειακή ανάγκη.

Η αποφασιστική της εμφάνιση με την ταυτόχρονη επικράτησή της πραγματοποιήθηκε με μια σειρά εφευρέσεις από μελετητές, ή εφευρέτες όπως ονομάστηκαν, σε μια σειρά κοινωνικές δραστηριότητες που έλυναν σοβαρά προβλήματα. Συγκοινωνίες, επικοινωνίες, μεταφορές στεριάς και θάλασσας, αμυντικά και επιθετικά συστήματα, πιο προηγμένα μέσα παραγωγής, προβλήματα συγκέντρωσης και διαφύλαξης πείρας και γνώσης. Λύθηκαν προβλήματα αστρολογίας και μια σειρά επιστημονικά προβλήματα, προβλήματα θετικών επιστημών. Αναζωογονήθηκε η φιλοσοφική σκέψη με την πρώτη απαγκίστρωσή της από την καταπίεση της μεταφυσικής.

Η ανάπτυξη αυτή, όπως ήταν φυσικό, γέννησε και καθιέρωσε ανθρώπινες σχέσεις και νέες κοινωνικές λειτουργίες με σημαντικότερη την μετατροπή της ανταλλαγής προϊόντων σε εμπορική πράξη με την καθιέρωση σταθερού μέσου ανταλλαγής (χρήματος) σε παγκοινωνική και παγκόσμια κλίμακα. Τα πάντα έχασαν πια την ιδιότητα του προϊόντος και πήρανε οριστικά και αμετάκλητα την ιδιότητα του εμπορεύματος με την δυνατότητα του καθορισμού για το κάθε τι μιας τιμής που μεταφραζόταν σε μια ποσότητα χρήματος. Αυτή η κοινωνική λειτουργία νομοτελειακά ήταν προορισμένη να επικρατήσει σε όλες τις ανθρώπινες σχέσεις και να ρυθμίζει τις κοινωνικές τάσεις και λειτουργίες. Το συγκεντρωτικό σύστημα του φεουδαρχισμού, της παραγωγής και της ιδιοποίησης στη βάση της συγκεντρωτικής δύναμης του φεουδάρχη εξασθενούσε, έμπαινε στο περιθώριο, γιατί η εργασία για την παραγωγή μπορούσε τώρα να ονομαστεί με κάποιο ποσό αμοιβής ή μίσθωσης.

Η δυνατότητα μίσθωσης της εργασίας καθιέρωνε αποφασιστικά και αμετάκλητα μια νέα κοινωνική σχέση στην κύρια λειτουργία της κοινωνίας, στην παραγωγή.

Μια νέα κοινωνική πραγματικότητα, κεφάλαιο και μισθωτή εργασία, ένα νέο κοινωνικό σύστημα με κύριο γνώρισμα την λειτουργική σύνθεση δύο αντίθετων και αλληλοεξαρτώμενων στοιχείων. Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα όπως ονομάστηκε. Εμφανίστηκε σε νηπιακή κατάσταση με όλες τις δυνατότητες ανάπτυξης και επικράτησης. Η εξελικτική εξασφαλίζει την αναπτυξιακή πορεία, χωρίς την συνειδητή δράση των ανθρώπων του νέου συστήματος και την αντικατάσταση του παλιού.

Γίνεται φανερό και αδιαμφισβήτητο ότι η γέννηση και η ανάπτυξη του κεφαλαιοκρατικού συστήματος είναι νομοτελειακό αποτέλεσμα. Σαν τέτοιο έχει μια καθορισμένη εξέλιξη ως την αντικατάστασή του από το καινούργιο που θα γεννήσει και θα αναπτύξει η ίδια η εξέλιξή του.

Το φεουδαρχικό σύστημα, που ζούσε με κύρια αντίθεση την αντίθεση φεουδαρχών και δουλοπαροίκων, τώρα με την γέννηση της μισθωτής εργασίας και την αναπτυσσόμενη νέα σχέση παραγωγής, κεφάλαιο και μισθωτή εργασία, θα κληθεί να αντιμετωπισει ένα νέο ολοκληρωμένο κοινωνικό σύστημα με την δική του ταξική σύνθεση. Κεφαλαιοκρατία και εργατική τάξη, που σημαίνει τη δική τους λειτουργική σύνθεση στηριγμένη στην νομοτελειακή του αντίθεση και με όλες τις δυνατότητες ολοκληρωτικής επικράτησης.

Έχει να αντιμετωπίσει λοιπόν μια νέα αντίθεση. Το αναπτυσσόμενο νέο σύστημα γίνεται καθημερινά η δύναμη που θα απορροφήσει το παλιό σύστημα και θα το αντικαταστήσει σε όλα τα επίπεδα και τους τομείς της κοινωνικής ζωής.

Η νέα αντίθεση γίνεται έτσι η κύρια πια αντίθεση και αφήνει σε δεύτερη μοίρα την πρωταρχική αντίθεση του συστήματος.

Η κυριαρχία του καπιταλιστικού συστήματος στον κύριο όγκο της παραγωγής και η εγκαθίδρυσή του στην πολιτική και την κοινωνική εξουσία σήμαινε μια μα-

κρά και αποφασιστική εξελικτική πορεία. Πορεία όμως που ήταν ταυτόχρονα και εξέλιξη της δύναμης αντίθεσης που είναι ο κύριος συντελεστής της εξέλιξης του νέου συστήματος.

Να μην ξεχνούμε ότι κάθε δύναμη που μπαίνει στην πορεία της κοινωνικής εξέλιξης σαν εξελικτική δύναμη είναι διττή.

Είναι η δύναμη της λύσης προβλημάτων της αναγκαιότητας που την γεννά και η δύναμη της αντιμετώπισης της νέας πραγματικότητας που θα προκύψει από την λύση. Η οποία λύση είναι ήδη νομοτελειακά προδιαγραμμένη. Αν η ατομική πρωτοβουλία ήταν η δύναμη που έδωσε την δυνατότητα να γεννηθεί το νέο σύστημα, η δύναμη που το έκανε πραγματικότητα είναι η συλλογικότητα.

Η δύναμη του ατμού και η δυνατότητα της χρησιμοποίησής του σαν κινητήρια δύναμη ήταν αποτέλεσμα της παρατηρητικότητας και της απόφασης που προέκυψε από την πρωτοβουλία κάποιου. Η εφαρμογή του στην πράξη για την μηχανική κίνηση όμως ήταν και μπορούσε να ήταν μόνο αποτέλεσμα συλλογικής σκέψης και δράσης.

Έτσι, κάθε τι που πραγματοποιούσε η ατομική πρωτοβουλία το έβαζε στην λειτουργική ανάπτυξη και εξέλιξη η συλλογικότητα.

Η μανιφακτούρα, το εργοστάσιο, το ατμόπλοιο, το τρένο συνένωσαν την ενέργεια, την προσπάθεια ομάδας ανθρώπων (παραγωγών) για ένα αποτέλεσμα. Ένα αποτέλεσμα συλλογικό μάλιστα. Ο καταμερισμός εργασίας στο ίδιο αντικείμενο παραγωγής έκανε το αποτέλεσμα μια κοινωνική παραγωγή.

Η αντικατάσταση του φεουδαρχισμού από το καπιταλιστικό σύστημα σε όλες της βαθμίδες, σε όλες της κοινωνικές λειτουργίες και η εγκαθίδρυσή του στην εξουσία έδωσε νεα επαναστατική έξέλιξη αλλά ταυτόχρονα γέννησε αναγκαιότητες που μόνο η συλλογικότητα μπορούσε να αντιμετωπίσει.

Ποιες είναι αύτες οι αναγκαιότητες;

Μαζί με την ατομική ιδιοκτησία στην μορφή της μονάδας παραγωγής και την ελεύθερη οργάνωση τέτοιας μονάδας από οποιονδήποτε και οπουδήποτε ήταν επόμενο να γεννηθεί και να αναπτύσσεται ο ανταγωνισμός στη διάθεση των εμπορευμάτων.

Αύτος ο ανταγωνισμός έπρεπε να έχει κάποιο όριο, αύτη η ανάγκη δημιούργησε τα εθνικά κράτη με τα εθνικά σύνορα μέσα στα οποία μπορούσε να λειτουργεί και να αναπτύσσεται η εθνική οικονομία προστατευόμενη με διάφορα μέτρα όπως δασμούς για ξένα εμπορέυματα απαγορεύσεις εισαγωγών κ.τ.λ.

Η εξέλιξη αύτη δημιούργησε την ανάγκη της οργάνωσης παραγωγικών μονάδων με πανεθνική εμβέλεια. Οι μικρές επιχειρήσεις της ατομικής ιδιοκτησίας ήταν πια ανεπαρκείς και ασύμφορες. Η ραγδαία ανάπτυξη της τεχνολογίας και των επιστημών, ιδιαιτέρα των θετικών επιστημών, έκανε πιο σύνθετα τα παραγόμενα

αντικείμενα, που δημιουργούσαν την ανάγκη πολυσύνθετων παραγωγικών μονάδων έτσι που καθιστούσαν την μονάδα της ατομικής ιδιοκτησίας ανίσχυρη να ανταποκριθεί.

Αυτές οι ανάγκες γέννησαν τη συγκρότηση εταιρειών, μετοχικών εταιρειών με μεγάλες και πολυσύνθετες μονάδες παραγωγής και με παραγωγή πολυσύνθετων εμπορευμάτων: Κινητήριων μηχανών για διάφορες χρήσεις, ατμοκίνητα βαπόρια, τρένα, κ.τ.λ.

Αύτη η εξέλιξη έβαλε τη σφραγίδα μίας νέας μορφής, την συλλογική ιδιοκτησία. Η παραγωγική ή εμπορική μονάδα, ανήκει σε μια ομάδα ιδιοκτητών.

Αυτές οι μετοχικές εταιρείες που ξεκίνησαν στην αρχή με περιορισμένο αριθμό μετόχων δεν άργησαν να εξελιχθούν σε δημόσιους οργανισμούς με απεριόριστο αριθμό μετόχων, δηλαδή με απεριόριστο αριθμό ιδιοκτητών. Ταυτόχρονα απέκτησαν πιο πολυσύνθετες παραγωγικές ικανότητες. Ο μεγάλος αριθμός ιδιοκτητών και η πολυσύνθετη λειτουργία και δραστηριότητα της παραγωγικής μονάδας επέβαλε νομοτελειακά τρεις αλλες διαφοροποιήσεις της κοινωνικής λειτουργίας. Ο σχεδιασμός και ο προγραμματισμός της παραγωγικής δραστηριότητας δεν μπορούσε να γίνει από τους ιδιοκτήτες, που μπορούσε να είναι εντελώς άσχετοι. Έπρεπε να γίνει από ειδικούς και μάλιστα από ομάδα ειδικών και εδώ επιβάλλεται η συλλογικότητα σαν δύναμη λύσης των αναγκαιοτήτων.

Η διαχείριση μιας τέτοιας παραγωγικής μονάδας επίσης δεν μπορεί να γίνει από τους ιδιοκτήτες, και εδώ είναι απαραίτητοι οι ειδικοί και μάλιστα ομάδα ειδικών. Έτσι η διαχείριση αποχωρίζεται οριστικά από την ιδιοκτησία και περνά οριστικά στην συλλογικότητα.

Αυτή η νομοτελειακή εξέλιξη γέννησε την νέα δύναμη του σχεδιασμού της διεύθυνσης και της διαχείρισης της κοινωνικής λειτουργίας, της κοινωνικής παραγωγής και της κοινωνικής εξέλιξης. Είναι η ομάδα (τάξη) ανθρώπων που δεν είναι κεφαλαιοκράτες, δεν ειναι εργάτες, είναι σχεδιαστές, διαχειριστές. Είναι επικεφαλής της όλης κοινωνικής λειτουργίας με το χαρακτηριστικό πάντα της συλλογικότητας.

Άλλη μια νομοτελειακή εξέλιξη μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα είναι η αποφασιστική διαφοροποίηση στη μισθωτή εργασία. Η τρομερή ανάπτυξη της τεχνολογίας και της επιστήμης απαιτεί μια υψηλή γνώση από την εργασία ως χειριστής πλεον σύνθετου μέσου παραγωγής, έτσι που οδηγηθήκαμε στην ανάγκη μιας σύνθετης εργασίας σε σημείο που να ανατρέπει αποφασιστικά το ισοζύγιο μεταξύ απλής και σύνθετης εργασίας. Δεν έχουμε στατιστικά δεδομένα για αυτό το ισοζύγιο αλλά από τους αριθμούς των μαθητών και των φοιτητών φαίνεται καθαρά ότι στην αγορά εργασίας κυριαρχεί η σύνθετη εργασία, πράγμα που σύμφωνα με την φιλοσοφική αρχή «η ποσότητα αποφασίζει την ποιότητα». Η ποιότητα της εργασίας, ίσον και της εργατικής τάξης σαν κοινωνική τάξη, έχει διαφοροποιηθεί αποφασιστικά.

Πρέπει να πούμε ότι με την επικράτηση και την εγκαθίδρυση του καπιταλιστικού συστήματος και την συγκρότηση επιχειρίσεων, εργοστασίων και γενικά παραγωγικών μονάδων στηριγμένων στην μισθωτή εργασία φάνηκε καθαρά ότι σημαντικός αριθμός του πληθυσμού θα εξαρτά τη ζωή του από την μίσθωση, η οποία έμπαινε μέσα στη λειτουργία του ελεύθερου εμπορίου, δηλαδή η ζωή των εργατών ήταν πια μέρος του νόμου της προσφοράς και της ζήτησης.

Γρήγορα έγινε αντιληπτό από την εργατική τάξη οτι η μισθωτή εργασία έπρεπε να απαλλαγεί από την επίδραση αυτού του νόμου.

Αυτή η αναγκαιότητα μπορούσε να λυθεί μόνο με την δυναμική της συλλογικότητας. Γρήγορα συγκροτήθηκε το συνδικαλιστικό κίνημα που συσπείρωσε τους εργάτες και αντιμετώπισαν συλλογικά το νόμο της προσφοράς και της ζήτησης επιβάλλοντας τα δίκαια και δικαιώματά τους που έδινε η δυναμική της πραγματικότητας που δημιουργούσε η εξέλιξη του συστήματος.

Η ταξική συνείδηση που αναπτύχθηκε μέσα στην εργατική τάξη και η ταξική πάλη που οδήγησε πολλές φόρες σε συγκρούσεις κάθε μορφής μέχρι και ένοπλες ήταν και είναι αποτέλεσμα της δράσης της δυναμικής της συλλογικότητας, βάση του νόμου της εξέλιξης του συστήματος που την γέννησε (του καπιταλιστικού συστήματος) και που η παραπέρα εξέλιξη της προδιαγράφει την αντικατάσταση του.

Αυτή η εξελικτική πορεία του καπιταλιστικού συστήματος συντελέστηκε τους τελευταίους τρεις αιώνες, 18ο έως τον 20ο αιώνα, κάτω από τους ίδιους νόμους της όλης ιστορικής κοινωνικής εξέλιξης.

Πρέπει να πούμε ότι η αδυναμία των ανθρώπων, της κοινωνίας γενικότερα, να δει και να γνωρίσει τους νόμους της κοινωνικής εξέλιξης κάνει αυτή την κοινωνική λειτουργία αργή δύσκολη και οδυνηρή.

Έτσι η εξέλιξη που πραγματοποιήθηκε αυτούς τους αιώνες ήταν γεμάτη αντιθέσεις, συγκρούσεις, οικονομικές κρίσεις, πολέμους με εκατομμύρια νεκρούς και ακρωτηριασμένους, με τεράστιες καταστροφές σε κοινωνικό κεφάλαιο και ιστορικά μνημεία.

Η είσοδος της κοινωνικής εξέλιξης στον εικοστό αιώνα βρήκε τον κόσμο σε μια ανισόμερη ανάπτυξη, με τις χώρες της δυτικής και κεντρικής Ευρώπης και της βόρειας Αμερικής με ένα ανεπτυγμένο καπιταλιστικό σύστημα, με μια βιομηχανία (βαριά και ελαφριά) με παγκόσμια εμβέλεια συγκροτημένη σε εθνικό χαρακτήρα και βυθισμένη σε ένα αέναο και σκληρό ανταγωνισμό. Σε τρόπο που επιδίδονταν σε μια σκληρή αντίθεση και πάλη για την απόκτηση επιρροής εμπορικής και γενικότερα οικονομικής στον υπόλοιπο κόσμο, Νότια Αμερική, Ασία, Αφρική, Ωκεανία για εξασφάλιση αγορών και πρώτων υλών.

Αυτός ο κόσμος που αποτελούσε την συντριπτική πλειοψηφία σε πληθυσμό και έκταση, ζούσε ακόμα την εποχή του φεουδαρχισμού και ως εκ τούτου αποτελούσε στόχο εκμετάλευσης τόσο σαν αγορά για τα βιομηχανικά προιόντα οσο και σαν πηγή πρώτων υλών για την βιομηχανία. Το μοίρασμα αυτού του κόσμου σε κατάκτηση σαν αποικίες ή σαν σφαίρες επιρροής οδηγούσε σε πολεμικές συγκρούσεις με καταστροφικά αποτελέσματα. Η είσοδος στον εικοστό αιώνα με αυτή την πραγματικότητα και με όλες τις προϋποθέσεις να ενταθούν οι κυκλικές οικονομικές κρίσεις υπερπαραγωγής, που σήμαινε συγκρούσεις για το μοίρασμα και το ξαναμοίρασμα του κόσμου, έθετε επιτακτικά την ανάγκη μίας νέας εξέλιξης που θα απέτρεπε την πισοδρόμηση του συστήματος μέσα από της ίδιες του τις αντιθέσεις.

Οι δυο παγκόσμιοι πολέμοι μέσα στο πρώτο μισό του αιώνα έδειξαν την άμεση ανάγκη της οριστικής λύσης του προβλήματος.

Ποια ήταν η λύση;

Έπρεπε να αναπτυχθεί και να ενισχυθεί η συλλογικότητα σε διεθνές επίπεδο, οι πολυεθνικές εταιρείες, οι πολυεθνικές τράπεζες, οι πολυεθνικές επιχειρήσεις, οι πολυεθνικές επιστημονικές και τεχνικές έρευνες, έπρεπε να προσεχθούν, να ενισχυθούν να λειτουργήσουν απρόσκοπτα. Μόνο έτσι θα αμβλυθούν η ακόμα θα εξαλειφθούν οι συνθήκες ανταγωνισμού και συνεπώς οι κρίσεις υπερπαραγωγής. Ακόμα, μέσα από τις πολυεθνικές έπρεπε να παγκοσμιοποιηθεί η παραγωγή η οποία σ' αυτο το επίπεδο θα υπερβεί το χαρακτήρα του εμπορεύματος και θα πάρει το χαρακτήρα παραγγελίας αξιών χρήσης. Αεροπλάνων, πλοίων, σιδηροδρόμων, δορυφόρων, Μ.Μ.Ε. κ.τ.λ.

Αυτη η παγκοσμιοποίηση εξασφάλιζε τη δυνατότητα παγκοσμιοποίησης ενός νέου συστήματος παραγωγής που γεννιόταν μέσα από την υπέρβαση της εθνικής οικονομίας και την υπέρβαση των εθνικών συνόρων στο οικονομικό, το πολιτιστικό, και το πολιτικό επίπεδο. Το νέο παγκόσμιο σύστημα παραγωγής έπρεπε να στηριχτεί στη λειτουργία δυο κατηγοριών παραγωγής που λειτούργησαν νομοτελειακά στο εθνικό επίπεδο της καπιταλιστικής οικονομίας.

Η πρώτη κατηγορία είναι όλες οι επιχειρήσεις και όλοι οι κλάδοι που λειτουργούν για την παραγωγή μηχανών και πρώτων υλών που έχουν προορισμό να μπουν στην λειτουργία παραγωγής καταναλωτικών αγαθών.

Η δεύτερη κατηγορία είναι όλες οι επιχειρήσεις και λειτουργίες που προμηθεύουνται τις μηχανές και της πρώτες ύλες από την πρώτη κατηγορία και πραγματοποιούν την παραγωγή καταναλωτικών αγαθών για το σύνολο του πληθυσμού.

Οι δυο κατηγορίες παραγωγής έχουν άμεση αλληλοεξάρτηση που συντελείται πάντοτε προς όφελος της πρώτης κατηγορίας, γιατί οι αγοραστές των μηχανών παραγωγής αγαθών και των ημιεπεξεργασμένων πρώτων υλών από την πρώτη κατηγορία και η αναγκαία αντικατάσταση τους ύστερα από κάποιο κύκλο εργασίας, καθώς και ανταλλακτικά, όπως και την κατανάλωση των πρώτων υλών, εξαρτά την δεύτερη κατηγορία και από άποψη κοστολόγησης των προιόντων.

Αυτή η εξάρτηση που γίνεται απόλυτη με την παγκοσμιοποίηση της αγοράς κάνει δυνατή την καθιέρωση ενός παγκόσμιου συστήματος παραγωγής και εμπορίας κάτω από τον απόλυτο έλεγχο της πρώτης κατηγορίας παραγωγής που σήμερα ανήκει στις πολυεθνικές εταιρείες, στις πολυεθνικές τράπεζες και που για λόγους παραπλάνησης των λαών τις θεσμοθέτησανε οι «Επτά πλουσιότερες χώρες του κόσμου».

Αυτές οι υποδιαιρέσεις που νομοτελειακά λειτούργησαν σε εθνική κλίμακα έπρεπε να λειτουργήσουν σαν παγκόσμια λειτουργία αποφασιστικά και άμεσα προπαντών συνειδητά και σχεδιασμένα σαν παγκόσμιο σύστημα παντιότροπα.

Έτσι αμέσως μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο υιοθετήθηκε από όλες τις ανεπτυγμένες χώρες, Επτά ανεπτυγμένες χώρες, και τέθηκε σε εφαρμογή.

Οι αποικίες αφέθηκαν ελέυθερες ικανοποιώντας έτσι το αίτημα των Λαών για λευτεριά. από διεθνείς τράπεζες και δανειστικούς οργανισμούς δοθήκανε δάνεια με τα οποία οι καθυστερημένες (υπανάπτυκτες) χώρες μπόρεσαν και προμηθεύτηκαν μηχανές, εργαλεία για την εκβιομηχάνηση της γεωργίας, την ίδρυση και την λειτουργία μεταποιητικής βιομηχανίας, πρώτες ύλες για αυτή την εκβιομηχάνηση, πετρέλαια και άλλες ενεργειακές δυνάμεις, μηχανήματα για την ανάπτυξη της ηλεκρενέργειας. Ηλεκτρονικούς εγκεφάλους και Μ.Μ.Ε. Το παγκόσμιο σύστημα παραγωγής γινόταν την δεκαετία του '60 μια πραγματικότητα, όλα πια έπρεπε να μπουν σε μια και μόνο τροχιά λειτουργίας και εξέλιξης.

Εδώ είναι αναγκαία μια ανάλυση αυτής της νέας πραγματικότητας.

Μια ανάλυση της πραγματικότητας στον κόσμο σήμερα

Ζούμε μια παγκοσμιότητα που καλύπτει όλους τους τομείς και τα επίπεδα της ζωής μας. Αυτό δεν αμφισβητήθηκε από κανένα. Το ερώτημα που μπορούσε να τεθεί και το οποίο εξετάσαμε με ό,τι εκθέσαμε πιο πάνω είναι: Αυτή η πραγματικότητα είναι μια εξέλιξη που επιβλήθηκε από μια νομοτέλεια; ή μια εξέλιξη που την σχεδιάζουν, την οργανώνουν και την επιβάλλουν ορισμένα συμφέροντα ορισμένων ανθρώπινων ομάδων;

Με την ανάλυση της εξελικτικής πορείας της ανθρωπότητας που έγινε, πιστεύουμε πως δίνεται με πειστικό τρόπο η απάντηση ότι η πραγματικότητα στον κόσμο σήμερα είναι αποτέλεσμα μόνο της νομοτελειακής εξέλιξης, και σαν τέτοια ήταν αναπόφευκτη.

Μπορούμε και επιβάλλεται να κάνουμε μια ανάλυση αυτής της πραγματικότητας, να δούμε την σύσταση της, την λειτουργία της, τους στόχους της, τις δυνατότητές της, τις τάσεις της, τις αντιθέσεις της και τις αναγκαιότητες που γεννά. Μέσα από μια τέτοια ανάλυση θα βρούμε την εξελικτική πορεία και το νομοτελειακό της μέλλον.

Η σύσταση της

Είναι φανερό ότι η εξελικτική δύναμη που γέννησε και ανέπτυξε αυτή την ανθρώπινη σχέση ως το επίπεδο της παγκοσμιότητας είναι η συλλογικότητα. Αυτή όμως η συλλογικότητα σ' αυτό το στάδιο δεν ήταν ούτε μπορούσε να ήταν καθολική. Είναι φανερό ότι συμμετέχουν σ' αυτή τη συλλογικότητα οι ομάδες ανθρώπων που μπορούν και παίζουν κάποιο αποφασιστικό ρόλο στην οργάνωση, τον προγραμματισμό, τη διαχείριση και τη διεύθυνση της παραγωγής, της κοινωνικής λειτουργίας γεννικότερα. Αυτοί είναι οι άνθρωποι που κατέχουν ή ελέγχουν το κοινωνικό κεφάλαιο, οι σχεδιαστές, οι διαχειριστές, οι διευθυντές, της παραγωγής και της όλης κοινωνικής λειτουργίας.

Αυτές οι ομάδες περιορίζονται σ'ένα μικρό αριθμό ανθρώπων. Οι δημιουργοί (έτσι να χαρακτηρίσουμε τις ομάδες των ανθρώπων που εκτελούν τα προγράμματα παραγωγής και ανάπτυξης, νοουμένου ότι ο όρος εργάτες δεν αποδίδει σήμερα σωστά την κοινωνική λειτουργία που εκπληρώνουν) είναι και παραμένουν ακόμα έξω από την λειτουργία, οργάνωση και διεύθυνση της όλης κοινωνικής λειτουργίας.

Έτσι, η παγκοσμιότητα σήμερα συνιστάται στην συλλογικότητα των δυνάμεων που κατέχουν ή ελέγχουν τον κοινωνικό πλούτο και τις τάξεις των ανθρώπων που κατέχουν την ικανότητα και την θέση της οργάνωσης, τον προγραμματισμό και την διεύθυνση της όλης κοινωνικής λειτουργίας, με τους δημιουργούς να περιορίζονται στην συλλογική δράση για την εκτέλεση των προγραμμάτων.

Η πραγματικότητα που τη γέννησε

Η παγκοσμιότητα μπορούσε να γεννηθεί και να στηρίξει την ανάπτυξή της στην υπάρχουσα πραγματικότητα. Το πρώτο στοιχείο της υπάρχουσας πραγματικότητας ήταν η ανισόμερη ανάπτυξη των χωρών και των περιφερειών στον κόσμο.

Μια μικρή ομάδα χωρών, κυρίως στην Δυτική και κεντρική Ευρώπη, τη βόρεια Αμερική και την Ιαπωνία, είναι ανεπτυγμένες στη βιομηχανία, την τεχνολογία, τις επιστήμες, στην κοινωνική οργάνωση, στα μέσα συγκοινωνίας και επικοινωνίας και γενικά σε όλους τους τομείς.

Ο υπόλοιπος κόσμος η Ασία, η Αφρική, η Λατινική Αμερική και η Ωκεανία, ήταν βυθισμένες στην καθυστέρηση σε όλους τους τομείς, με εξαίρεση ορισμένες χώρες που ήταν στον δρόμο κάποιας εξέλιξης.

Το δεύτερο στοιχείο ήταν η λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος στηριγμένου στις δυο κατηγορίες παραγωγής. Αυτό το στοιχείο, που διαμορφώθηκε στην εξελικτική πορεία του συστήματος, συγκέντρωσε την πρώτη κατηγορία παραγωγής, τη βαριά βιομηχανία και την πρωταρχική επεξεργασία πρώτων υλών σε λίγες χώρες και λίγες ομάδες παραγωγών και δημιούργησε μια απόσταση από τη δεύτερη κατηγορία της παραγωγής καταναλωτικών αγαθών, την οποία όμως μπορεί να ελέγχει και από άποψη εμπορικής διακίνησης.

Το τρίτο στοιχείο ήταν η τρομερή δυνατότητα ανάπτυξης της τεχνολογίας με βάση την ανάπτυξη που έδωσε η δραστηριότητα που δημιούργησε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος.

Το τέταρτο στοιχείο ήταν εκφρασμένη επιθυμία των λαών για ειρήνη, συνεργασία και αλληλεγγύη που εκφράστηκε με την εγκαθίδρυση των Ηνωμένων Εθνών και τις διακυρήξεις μέσα από την συλλογική προσπάθεια των λαών.

Μέσα από αυτή την πραγματικότητα πρόβαλε η παγκοσμιότητα με πρωταρχικό και αποφασιστικό κοινωνικό στοιχείο τις πολυεθνικές εταιρείες, οι οποίες στη βάση της συλλογικότητας του διεθνούς κεφαλαίου και του διεθνούς επιστημονικού και διαχειριστικού δυναμικού πραγματοποίησαν τεράστιες παραγωγικές μονάδες κατασκευής αεροπλάνων, πλοίων, σιδηρόδρομων, Μ.Μ.Ε. όλων των τύπων, διαστημοπλοίων, δορυφόρων, τεράστιων σύγχρονων οπλοστάσιων, μεγάλων έργων υποδομής, αυτοκινήτων, καλιεργητικών και άλλων μηχανημάτων γεωργικής χρήσης, καλύπτοντας ολόκληρο το φάσμα τις βαριάς βιομηχανίας όπως και της πρωτοβάθμιας επεξεργασίας των πρώτων υλών.

Μέσα σ' αυτή τη συλλογικότητα του κεφαλαίου και του ανθρώπινου δυναμικού δεν έχει ούτε μπορεί να διατηρηθεί οποιοδήποτε εθνικό χρώμα ή ιδιότητα ούτε να έχει τάσεις εθνικής τοποθέτησης ή ροπές τέτοιας τοποθέτησης. Η έννοια του έθνους δεν είναι πια στοιχείο της παραγωγής ή του εμπορίου. Η επικράτηση της έννοιας της παγκοσμιότητας στην παραγωγή και το εμπόριο πρέπει να' ναι οριστική.

Η παγκοσμιότητα σαν οικονομικό σύστημα θα λειτουργήσει σωστά και θα αναπτυχθεί μόνο μέσα από τη σωστή λειτουργία των δυο κατηγοριών παραγωγής σαν μια αδιαίρετη ενότητα και λειτουργία.

Η πρώτη κατηγορία παραγωγής (η βαριά βιομηχανία) προμηθεύει τη βιομηχανία παραγωγής αγαθών με όλο το μηχανικό εξοπλισμό και ανταλλακτικών με τις ημιεπεξεργασμένες πρώτες ύλες, με τις ενεργιακές δυνάμεις σε κοστολόγιο που αποφασίζει η ίδια.

Με αυτή τη σχέση γίνεται φανερό ότι η εξάρτηση της δεύτερης κατηγορίας από την πρώτη είναι απόλυτη.

Ακόμα η εξάρτηση γίνεται σκληρότερη από το γεγονός ότι και στον τομέα του εμπορίου συγκροτήθηκαν πολυεθνικά συγκροτήματα που από την μια κατανέμουν την παραγωγή με παραγγελίες παγκοσμιοποιώντας έτσι την μισθωτή εργασία, καθιερώνοντας και αναπτύσσοντας τον ανταγωνισμό εργατικού κόστους και από την άλλη, σαν οι αγοραστές και οι μεταπράτες της παραγωγής αγαθών, μπορούσαν να καθορίζουν τις τιμές που αγοράζουν στη βάση της προστιθέμενης αξίας και στην συνέχεια να καθορίζουν άνετα τιμές πώλησης στους καταναλωτές, χρήστες.

Με αυτό το σύστημα παραγωγής και εμπορίας πραγματοποιείται ένα συγκεντρωτικό σύστημα που δένει και ελέγχει την παγκόσμια παραγωγή και οικονομία, ελέγχει και καθορίζει την ανάπτυξη των χωρών και των περιφερειών που λειτουργούν στην δεύτερη κατηγορία παραγωγής, εξασφαλίζει στο ψηλότερο βαθμό την συλλογικότητα του κεφαλαίου σε παγκόσμια κλίμακα αποφεύγοντας ή αμβλύνοντας αποφασιστικά τις αντιθέσεις και τον ανταγωνισμό. Με τον έλεγχο και την πρωτογενή επεξεργασία των πρώτων υλών και την διαχείριση τους στην αγορά για την περαιτέρω και ολική επεξεργασία αποκλείει και ελέγχει τη δημιουργία και την ανάπτυξη άλλου κέντρου βαριάς βιομηχανίας εξασφαλίζοντας έτσι τη ζωή, την ακεραιότητα και την ανάπτυξη της μονολιθικότητας του συστήματος.

Ήδη το σύστημα της παγκοσμιότητας στην παραγωγή και το εμπόριο θεσμοθε-

τήθηκε σαν «η ομάδα των Επτά βιομηχανικών χωρών» και αυτή η θεσμοποίηση δεν περιορίστηκε στον οικονομικό τομέα, προωθήθηκε στον πολιτικό τομέα με τάση να υπερφαλαγγίσει τα Η.Ε. και να αποφασίζει για την τύχη των λαών.

Ακόμα, με την οικονομική δύναμη που διαθέτει έθεσε υπό τον έλεγχο του όλα τα κέντρα έρευνας επιστρατεύοντας όλο το άξιο ανθρώπινο δυναμικό να λειτουργεί να σκέφτεται και να δραστηριοποιείται προς όφελος μόνο του συστήματος.

Η επιστήμη, η τεχνολογία, δραστηριοποιούνται, λειτουργούν και δουλεύουν μόνο κάτω από τον έλεγχο και προς όφελος του συστήματος.

Τα κέντρα αποφάσεων αυτού του συστήματος

Η υπόσταση και η λειτουργία του στηρίζονται στην νομοτελειακη του φύση, σημαίνει πως ζει και λειτουργεί με βάση τους νόμους που το γέννησαν και την δυναμική της εξελικτικής πορείας που καθορίζουν αυτοί οι νόμοι.

Οι θέσεις και αποφάσεις που παίρνει για αντιθέσεις, για κοινωνικά προβλήματα που προκύπτουν, για προβλήματα αναπαραγωγής του, λειτουργούν οι μηχανισμοί διεύθυνσης και προγραμματισμού των πολυεθνικών, τους οποίους διαθέτουν σε μεγάλη έκταση και δυναμισμό, που αν και δεν είναι θεσμοθετημένοι και δεν είναι γνωστοί στους λαούς έχουν μια μονιμότητα και δρουν άμεσα και αποτελεσματικά.

Η αναπαραγωγή του συστήματος εξασφαλίζεται μέσα από την απρόσκοπτη λειτουργία του. Αυτή η απρόσκοπτη λειτουργία πρέπει να προστατευτεί με όλους τους τρόπους. Γι' αυτό, σ' αυτό το στάδιο όλος ο δυναμισμός των μηχανισμών του είναι αφοσιωμένος στο έργο της προστασίας.

Οι κίνδυνοι που απειλούν το παγκόσμιο σύστημα είναι: Η πιθανότητα να συγκροτηθούν άλλα βιομηχανικά κέντρα με την δυνατότητα να διαθέτουν και να ελέγχουν πηγές πρώτων υλών και ενεργειακής δύναμης οπότε θα μπορούν να θέσουν υπό τον έλεγχό τους και την εξάρτηση τους τμήματα και περιφέρειες του κόσμου της δεύτερης κατηγορίας παραγωγής με την δυνατότητα να αναπτυχθεί ανταγωνισμός ανάμεσα σε δυο κέντρα και διάσπαση της παγκοσμιότητας. Αυτή η πιθανότητα είναι ορατή μέσα από μια ανάπτυξη της Ρωσίας και της Κίνας, χώρες και οικονομίες με μεγάλη έκταση, με πηγές πρώτων υλών και ενέργειας και ακόμα με, εν πολλοίς, υψηλή τεχνολογία.

Η Ρωσία, ένα μεγάλο υπόλοιπο της Σοβιετικής Ένωσης που έπαιξε ρόλο υπερδύναμης και του ενός σκέλους της παγκόσμιας πολεμικής δύναμης και της παγκόσμιας ισορροπίας «ειρήνης» και συνεργασίας, παρόλο που διατηρεί την μεγάλη και υπολογίσιμη έκταση, την δυνατότητα πρώτων υλών και ενεργειακής δύναμης, παρόλο που κατέχει μια υπολογίσιμη βαριά βιομηχανία και μια υψηλή τεχνολογία, έμεινε χωρίς κεφάλαια λειτουργίας και εξέλιξης πράγμα που την καθιστά ανίσχυρη να ακολουθήσει τον ρυθμό και τη ροή της εξέλιξης και συνε-

πώς ανίκανη να παίζει το ρόλο κέντρου παγκόσμιας παραγωγής.

Ακόμα, η υποταγή της περαιτέρω λειτουργίας και εξέλιξής της, στη δανειοδότησή της από τα κέντρα κεφαλαίων του παγκοσμίου συστήματος και με τις επενδύσεις στην οικονομία της από το διεθνές κεφάλαιο την οδηγούν αναπόφεκτα στον ρόλο της εξαρτημένης οικονομίας από το παγκόσμιο σύστημα.

Η Κίνα, μια άλλη μεγάλη χώρα σε έκταση, πληθυσμό, πρώτες ύλες και ενέργεια, είναι ένας ορατός κίνδυνος. Για την ώρα, το γεγονός ότι η βαριά βιομηχανία της υπάρχει και αναπτύσσεται κάτω από την ιδιοκτησία και τον έλεγχο της κρατικής εξουσίας την κάνει ανίσχυρη να αναπτύξει προγράμματα για τάσεις παγκοσμιότητας και εξάρτησης άλλων λαών με την εξάρτηση της μεταποίησης.

Το μέλλον για την ώρα δεν είναι προβλεπτό. Πάντως το παγκόσμιο σύστημα αναπτύσσει μια διπλή δραστηριότητα. Πρώτον, προσπαθεί να επηρεάσει την ανάπτυξη της με επενδύσεις και δεύτερο έχει ανοικτό ένα πλατύ μέτωπο «ανθρωπίνων δικαιωμάτων» με το οποίο, εκτός της επίδρασης που μπορεί να εξασκήσει, προετοιμάζει μια επέμβαση αν οι συνθήκες και το ισοζύγιο δυνάμεων το επιτρέψουν κάποτε.

Ευρωπαϊκή Ένωση

Είναι πολύς κόσμος, πολιτικές ομάδες, πολιτικά κόμματα, πολιτικοί ηγέτες, ακόμα και χώρες που αισθάνονται ανασφάλεια από το γεγονός ότι η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης άφησε στο διεθνές πεδίο μια μόνο υπερδύναμη και μάλιστα καπιταλιστική, που είναι στη φύση της να θέλει να θέσει υπό την επιρροή της όλο τον κόσμο, που αυτό θα σημαίνει μια εποχή καταστροφική για τους λαούς.

Αυτή η άποψη θέλει να βλέπει κάποια ελπίδα στην Ε.Ε. να ανδρωθεί, να ξεπεράσει της δυσκολίες της και να αποτελέσει τον αντίποδα της αμερικανικής προσπάθειας να ελέγχει τον κόσμο. Αυτή η άποψη είναι ανεδαφική, επιπόλαιη και υποκειμενική. Γιατί πρώτα δεν λαμβάνει υπόψη ότι τα ευρωπαϊκά κεφάλαια μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο βρήκαν καταφύγιο και σιγουριά στις πολυεθνικές. Τα αγγλικά κεφάλαια πρωτοστατήσανε στην πορεία προς την παγκοσμιότητα και ακολούθησαν όλα τα άλλα που εγκαταλείψανε τον εθνικό χαρακτήρα τους οικοδομώντας το σύστημα της παγκοσμιότητας.

Ήδη, οι τέσσερις από τις επτά χώρες που αποτελούν την κορυφή της παγκοσμιότητας είναι ευρωπαϊκές, πώς λοιπόν θα γίνουν ο αντίποδας της;

Η καταγωγή αυτής της άποψης είναι στον υποκειμενικό κόσμο των επιθυμιών που δεν μπορεί να παρακολουθεί τις νέες πραγματικότητες και λειτουργίες, είναι κολλημένη στις πραγματικότητες του παρελθόντος: τα δυο παγκόσμια στρατόπεδα με τον ανταγωνισμό της πολεμικής ισχύος.

Μα, ευτυχώς, η ιστορία δεν πάει προς τα πίσω.

Ο ψυχρός πόλεμος και ο ανταγωνισμός για την ισχυρότερη πολεμική μηχανή

εγκαταλήφθηκε κάτω από την πίεση των λαών και γιατί με μαθηματική ακρίβεια οδηγούσε στην ολοκληρωτική καταστροφή της ανθρωπότητας. Η επιθυμία να επανέλθει, η άποψη ότι κακώς εγκαταλήφθηκε, είναι αρνητική υποκειμενική και παιδιάστικη.

Οι αναγκαιότητες που γεννά η σημερινή πραγματικότητα δίνουν άλλες αντιθέσεις που επιβάλλουν άλλες δραστηριότητες για την κοινωνική εξέλιξη προς τα μπρός.

Να εγκαταλειφθεί λοιπόν η ιδέα της Ε.Ε. σαν αντίποδας της αμερικανικής κυριαρχίας στον κόσμο. Να δούμε την Ε.Ε. σαν μέρος και στοιχείο του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος που δένει την περιοχή της με το σύστημα και εμποδίζει την ύπαρξη, την γέννηση και την ανάπτυξη τάσεων ανεξάρτητης ανάπτυξης. Τα καμώματα των πολιτικών κομμάτων και των κυβερνήσεων είναι για να διασκεδάζουν και να συγκρατούν τις αντιδράσεις των λαών. Στην πράξη καμιά προοδευτικότητα για σωστή εξέλιξη δεν υπάρχει.

Η λειτουργία, η ανάπτυξη και η αναπαραγωγή του συστήματος εξασφαλίζεται αν σταματήσει η δράση των δυνάμεων της εξέλιξης που γεννούν και δραστηριοποιούν οι αναγκαιότητες. Αυτό επιτυγχάνεται αν και εφόσων ενώ αναπτύσσεται και εδραιώνεται η συλλογικότητα στην ανώτερη βαθμίδα του συστήματος στη βάση του δρουν και αναπτύσσονται ακριβώς οι αντίθετες δυνάμεις.

Η παραγωγή στη δεύτερη κατηγορία να διασπαστεί σε μικρές και μικρομεσαίες μονάδες. Τέτοιες μονάδες έχουν μικρές αξιώσεις και ελέγχονται πιο εύκολα και αποτελεσματικά.

Οι οργανωμένες κοινωνίες σε χώρες κράτη να διασπαστούν στα μικρότερα μεγέθη ξεσηκώνοντας τις εθνότητες στη βάση των ανθρώπινων δικαιωμάτων, του ατόμου και όχι της ομάδας, ή της κοινωνικής οργάνωσης.

Το γεγονός ότι πλείστες εθνότητες έζησαν χρόνια κάτω από την κυριαρχία ισχυρότερων εθνοτήτων και του γεγονότος ότι η πορεία προς την παγκοσμιότητα είναι επιθυμητή μέσα από την ανάπτυξη του εθνικού πολιτισμού προσφέρονται για αντιδράσεις, κινητοποιήσεις, μέχρι και εξεγέρσεις για ανεξαρτησία με τέτοια διάθεση που να παραγνωρίζουν ότι στην σημερινή πραγματικότητα οι μικρές κοινωνίες είναι καταδικασμένες να ζουν υπό την εξάρτηση μεγάλων συνόλων.

Οι μυστικές υπηρεσίες και οι παρακρατικές ομάδες δράσης που χρηματοδοτούνται από τα μυστικά κονδήλια και τα κέντρα των πολυεθνικών οικονομιών και των παγκόσμιων οικονομικών οργανισμών αναλαμβάνουν το έργο της διάσπασης των λαών, τις αντιθέσεις, τις συγκρούσεις ως το σημείο που να δικαιολογούν την επέμβαση των μεγάλων ως ειρηνοποιών.

Η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, της Γιουγκοσλαβίας, οι εξεγέρσεις των φυλών στην Αφρική, στην Ασία, παλιές εχθρότητες εθνοτήτων στην Ευρώπη που

διατηρούνται και δραστηριοποιούνται. Η κατάσταση στην Μέση Ανατολή με το Ισραήλ στην Ανατολική Μεσόγειο με το Κυπριακό και το πρόβλημα στις σχέσεις Ελλάδας - Τουρκίας και τέλος στα Βαλκάνια με το πρόβλημα στο Κόσοβο και την επίθεση ενάντια στην Γιουγκοσλαβία.

Η διάσπαση που επτυγχάνεται να μονιμοποιείται και να συντηρείται σαν τέτοια έτσι που να αναπαράγεται όσο γίνεται για μεγαλύτερη διάρκεια. Έτσι η κάθε λύση που δίνεται από τους ειρηνοποιούς και τους «προστάτες του διεθνούς δικαίου» να είναι τέτοια που να συντηρεί την αντίθεση και την εχθρότητα. Αυτό εξασφαλίζει την αδυναμία συμφιλίωσης των λαών και συνεπώς την αδυναμία της συνεννόησης και της σύμπτυξης ενώσεων.

Ακόμη, ωθεί στη συντήρηση και την ανάπτυξη της ανασφάλειας, συνεπώς εξωθεί τους λαούς στους εξοπλισμούς έτσι που να ευημερεί η πολεμική βιομηχανία που την κυριαρχούν και την λειτουργούν τα πολυεθνικά συγκροτήματα.

Ο άνθρωπος σαν μονάδα, σαν προσωπικότητα, μέσα στην παγκοσμιότητα

Ενας μεγάλος στόχος των εγκεφάλων του συστήματος είναι η αποξένωση του ανθρώπου σαν μονάδας από τα άμεσα και τα καθημερινά προβλήματα. Η αποξένωση από την ομαδική δράση και συμπεριφορά για τη λύση τέτοιων προβλημάτων.

Η μεγάλη δύναμη που γεννά, που προάγει και που εδραιώνει την παγκοσμιότητα είναι η τεράστια εξέλιξη των Μ.Μ.Ε (ραδιόφωνο, τηλεόραση, δορυφόροι κ.τ.λ.) όλα αυτά από την αρχή της γέννησής τους και της ανάπτυξής τους είναι στα χέρια μεγάλων οικονομικών συγκροτημάτων που τα χρησιμοποιούν για να σερβίρουν σ' όλο τον κόσμο, σ' όλες τις γλώσσες, ένα πολιτισμό, ένα τρόπο σκέψης, συμπεριφοράς και γενικά τρόπο ζωής που να υπηρετεί τους σκοπούς και τα γενικότερα σχέδια της δικής τους παγκοσμιότητας. Πολλές φορές απέδειξαν στην πράξη ότι διεξάγουν μια προπαγάνδα με ορισμένους στόχους χρησιμοποιώντας ανακρίβειες, ψεύδη και φτιακτά «γεγονότα». Έτσι, έχουν τη δύναμη να παραπλανούν και να διαμορφώνουν μαζική ψυχολογία όπως την θέλουν, να διαμορφώνουν απόψεις και δραστηριότητες στις λαϊκές μάζες.

Με αυτή τη χρήση των τρομερών αυτών μέσων αυτής της δύναμης, έχει ήδη δημιουργηθεί μια πραγματικότητα που από τη μια βοηθά το οικονομικό σύστημα να ζει, να αναπτύσσεται και να αναπαράγεται, ενώ από την άλλη δυσκολεύει την κοινωνική πορεία προς τα μπρος, αδυνατίζοντας τη δράση των εξελικτικών δυνάμεων.

Αυτή η πραγματικότητα φαίνεται στα γεγονότα που κυριαρχούν στη ζωή μας σήμερα.

Η οικογένεια, ο πρώτος και κύριος πυρήνας κοινωνικής ζωής που έδενε τους ανθρώπους στα προβλήματα της ζωής, που έπαιρνε ο άνθρωπος τα πρώτα ζωντανά δείγματα κοινωνικής συμπεριφοράς, σήμερα έχασε το ρόλο της σαν κοινωνική μονάδα. Σαρώθηκε από την τηλεόραση και το ραδιόφωνο που έχουν έτοιμα διδάγματα κοινωνικής συμπεριφοράς με χίλιους τρόπους.

Η κοινότητα (το χωριό, η γειτονιά) που παλιά ήταν η άλλη βαθμίδα κοινωνικότητας, υπερφαλαγγίστηκε από τις μεγάλες κοινωνικές ομάδες (ποδοσφαίρου, τραγουδιστών, ηθοποιών και άλλων συγκροτημάτων) που τα μέσα μαζικής ενημέρωσης προωθούν και που οι άνθρωποι κατατάσσονται σ' αυτά για να είναι στο σύγχρονο πνεύμα.

Αυτή η κατάσταση καταστρέφει την κοινωνικότητα των ανθρώπων, αποξενώνοντάς τους από την ομάδα της άμεσης επαφής και συνεργασίας και κατατάσσοντάς τους στην μεγάλη, αλλά ιδεατή ομάδα. Είναι, λέει Ομονοιάτης, Αποελίστας, είναι λέει με τον Μάικλ Τζάκσον, είναι λέει με την Άρσεναλ, κ.τ.λ.

Τα άμεσα προβλήματα του περιβάλλοντος, της καθημερινής ζωής, που είναι έργα της κοινωνικής ομάδας του χρόνου και του χώρου που ζούμε καθημερινά, παραμερίζονται άλυτα, πράγμα που κάνει τη ζωή δυσκολότερη, πιο οδυνηρή.

Ακόμα, η παιδεία μέσα από την οποία ο άνθρωπος αποκτούσε τη γνώση και την ιστορική πείρα της κοινωνικής ζωής, μέσα από την οποία αποκτούσε τα ιδανικά και τα πρότυπα, ανατινάσσεται κυριολεκτικά από τον πολιτισμό που σερβίρουν καθημερινά και αδιάκοπα τα Μ.Μ.Ε. με τα δικά τους πρότυπα βίας, απάτης, εξαλλοσύνης και κάθε αντικοινωνικής τάσης και διαφθοράς.

Στον σημερινό κόσμο ο δημιουργός έχασε εντελώς την ταυτότητα του, την άφησε στο χωνευτήρι της κοινωνικής, της συλλογικής παραγωγής, είναι στην κάθε φίρμα της παγκόσμιας παραγωγής, ακόμα είναι στην κάθε πολιτιστική ομάδα, αθλητισμού, τραγουδιού κ.τ.λ .

Το μόνο καταφύγειο που έμεινε στον άνθρωπο για να δείξει την ταυτότητά του, είναι η κατανάλωση. Να βάλει τα πιο σύγχρονα ρούχα, να έχει τα πιο μοντέρνα παπούτσια, να κυκλοφορεί με το πιο σύγχρονο αμάξι με την πιο σύγχρονη μηχανή, να έχει το πιο σύγχρονο και το πιο μεγάλο σπίτι, γενικά να φαίνεται και να διακρίνεται στην κατανάλωση. Έτσι τον θέλει το σύστημα, μέσον κατανάλωσης και μόνο. Επίκεντρο του πολιτισμού που λανσάρει το σύστημα είναι το κυνήγι της κατανάλωσης.

Αυτή την πραγματικότητα ζούμε σήμερα, γίναμε όλοι παιγνίδια του οικονομικού συστήματος, της συλλογικότητας, του κεφαλαίου και της τάξης των διευθυντών.

Με αυτές τις πραγματικότητες που δημιουργεί το οικονομικό σύστημα της πραγματικότητας, πού πάμε;

Από τα προγράμματα και τις δραστηριότητες του συστήματος, γίνεται φανερό ότι οδεύουμε προς μια μονιμοποίηση του παγκόσμιου συστήματος παραγωγής και εμπορίας με τον ανάλογο τρόπο ζωής, και γενικότερα, πολιτισμού με προοπτική μιας μονιμότητας, ή τουλάχιστον μιας μακροζωίας του συστήματος ως ιδανικού τρόπου κοινωνικής λειτουργίας και ζωής, νοουμένου ότι θα λυθούν όλα τα προβλήματα επιβίωσης μέσα σε μια ανεκτή ευημερία, κάτι σαν μια μυρμηγκο-

φωλιά που οι λαοί και οι άνθρωποι θα λειτουργούν ο κάθε ένας στο ρόλο του πειθαρχημένα και αφοσιωμένος στο καθήκον που ανέλαβε ο ίδιος, οι ηγήτορες να απολαμβάνουν την ανώτερη ζωή του προγραμματισμού της διεύθυνσης και του ελέγχου της λειτουργίας και της ανάπτυξης του συστήματος.

Βέβαια, με το όνειρο της μονιμότητας του συστήματος μπορούν να κοιμούνται όσοι πάσχουν ή θέλουν να πάσχουν από άγνοια των νόμων της κοινωνικής εξέλιξης (της νομοτέλειας).

Με τη μακροζωία του συστήματος μπορούν να είναι ήσυχοι όσοι πιστεύουν ότι οι πολιτικές ομάδες (κόμματα) ηγεσίες των λαών και οι λαϊκές μάζες γενικότερα, θα αργήσουν να συνειδητοποιήσουν την ανάγκη και το νομοτελειακό δρόμο της κοινωνικής αλλαγής.

Είναι βέβαιο ότι κανένα σύστημα δεν εξασφάλισε νομιμότητα. «Τα πάντα ρει» γιατί η νομοτέλεια πάντα δουλεύει προς τα μπρός. Ούτε κανένα σύστημα εξασφάλισε ήρεμο βίο και ανέλιξη εκτός από την εποχή της ανόδου του και αυτό μόνο μια μερική ευημερία. Μακροζωία ναι, μέσα όμως από αντιθέσεις και συγκρούσεις και κοινωνικες αναταραχές.

Το μέλλον μέσα από την νομοτέλεια

Να δούμε λοιπόν το μέλλον μέσα από την πορεία της νομοτελειακής εξέλιξης. Είναι νόμος της κοινωνικης λειτουργίας κάθε πραγματικότητα να γεννά και να επιβάλλει αναγκαιότητες.

Το ότι το οικονομικό σύστημα της παγκοσμιότητας είναι μια πραγματικότητα σημαίνει πως έχει ήδη γεννήσει ορισμένες αναγκαιότητες.

Ποιες είναι αυτές;

Ειρήνη ανάμεσα σ' όλους τους λαούς της γης ήταν πάντα μια επιθυμία, ένα ιδανικό. Σήμερα είναι μια ανάγκη και αυτή την ανάγκη την επιβάλλει το γεγονός ότι οι άνθρωποι έφτασαν στο σημείο να κατασκευάσουν τέτοια όπλα που με βεβαιότητα μπορούν να εξολοθρεύσουν κάθε ζωή στον πλανήτη μας. Δεν πάει άλλο ο πόλεμος, είναι τέλος. Ειρήνη μόνιμη και διαρκής σ' όλη τη γη είναι μια αναγκαιότητα. Σεβασμό από τους άλλους λαούς επιθυμούσε κάθε λαός στην πορεία της ιστορίας του. Ήταν πάντα μια ανάγκη που την επέβαλλε η άμεση επαφή όλων των λαών και η καθημερινή γνωριμία με τα προβλήματα, τις επιθυμίες και τα όνειρα και των πιο απομακρυσμένων λαών, μέσα από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ο αλληλοσεβασμός γίνεται έτσι μια ανάγκη.

Η ελευθερία και η ισότητα ανάμεσα στους λαούς της γης ήταν πάντα ένα ιδανικό για το οποίο οι λαοί πληρώνανε με ποταμούς αίματος και θυσιών, σήμερα είναι μια ανάγκη. Την επιβάλλει η επαφή, η γνωριμία και ο αλληλοσεβασμός που επιβάλλουν τα Μ.Μ.Ε. η ανάπτυξη των μέσων συγκοινωνίας, οι μαζικές μετακινήσεις των ανθρώπων, η υπέρβαση των εθνικών συνόρων και η επαφή των ξεχωριστών πολιτισμών.

Το δικαίωμα απασχόλησης και η ευημερία είναι σήμερα αναγκαιότητες που τις επιβάλλει η μεγάλη τεχνολογική εξέλιξη που πραγματοποιείται από μια συλλογική προσπάθεια και συνεπώς πρέπει να γίνεται και προς όφελος του συνόλου.

Το πρόβλημα της παντιότροπης μόλυνσης του περιβάλλοντος και γενικότερα κάποιων υπερβάσεων στις ισορροπίες της συμπεριφοράς μας στην πάλη με τη φύση είναι μια αναγκαιότητα που επιβάλλει άμεσες και αποφασιστικές λύσεις.

Τέλος, η μεγάλη αναγκαιότητα του συμβιβασμού της προσωπικότητας με τη συλλογικότητα. Εκείνος ο τρόπος κοινωνικής λειτουργίας που να κάνει φανερή τη συμμετοχή της ανθρώπινης μονάδας στη δημιουργία. Η αποκατάσταση της προσωπικότητας του δημιουργού που σήμερα αποτελεί ανάγκη και που υπάρχει η δύνατότητα να αποκατασταθεί.

Αυτές είναι οι βασικές αναγκαιότητες που προκύπτουν από την πραγματικότητα στον κόσμο σήμερα. Η λύση τους θα καθιερώσει το νέο κοινωνικό σύστημα.

Η λύση τους όμως εξαρτάται από την λειτουργία της εξελικτικής δύναμης που επιβάλλει η νομοτέλεια.

Αυτό που πρέπει να εξεταστεί είναι το κατά πόσο η λειτουργία της εξελικτικής δύναμης είναι ελεύθερη ή κατά πόσο το ίδιο το σύστημα της οικονομικής παγκοσμιότητας συγκρούεται με την νομοτέλεια, πράγμα που αποτελεί τροχοπέδη στην κοινωνική εξέλιξη.

Με όσα εκθέσαμε για τους στόχους και τις δραστηριότητες του οικονομικού συστήματος της παγκοσμιότητας φένεται καθαρά ότι αντιμάχεται τις αναγκαιότητες, βρίσκεται σε διαρκή αντίθεση με αυτές και λειτουργεί έξω και αντίθετα με την ιστορική ανάγκη της νομοτελειακής εξέλιξης.

Αποτέλεσμα να είμαστε σε μια πορεία οδυνηρή για τους λαούς για να κερδιθεί μια μακροζωία για το σύστημα.

Βασικά συμπεράσματα

Ζούμε σήμερα την παγκοσμιότητα της παραγωγής και της εμπορίας που επηρεάζει και ρυθμίζει μια σειρά εκδήλωσεις και δραστηριότητες της κοινωνικής ζωής.

Αυτή η παγκοσμιότητα προέκυψε από τη νομοτελειακή εξέλιξη του προτσές του καπιταλιστικού συστήματος και συγγκεκριμένα από την αναπτυξιακή δύναμη της συλλογικότητας, δύναμη που ηταν στοιχείο της ατομικής πρωτοβουλίας που γέννησε το καπιταλιστικό σύστημα.

Η εξελικτική δύναμη της συλλογικότητας στην πορεία της εξέλιξης επέφερε σοβαρές αλλαγές στο προτσές του καπιταλισμου αναπτύσσοντας το καινούργιο προτσές του σοσιαλισμού προς την ωρίμανση του και την αντικατάσταση του καπιταλιστικού συστήματος.

Η αντικατάσταση της ατομικής ιδιοκτησίας με τη συλλογική ιδιοκτησία, ο διαχωρισμός της διαχείρισης από την ιδιοκτησία.

Η ανάλυψη του προγραμματισμού της διέυθυνσης και διαχείρισης από μια νέα κοινωνική τάξη.

Η αποφασιστική διαφοροποίηση της μορφής της εργασίας με την συντριπτική υπεροχή της σύνθετης εργασίας.

Το σπάσιμο των εθνικών συνόρων και η παγκοσμιοποίηση της οικονομικής ζωης και δράσης.

Η κοινωνικοποίηση της υγείας, της εκπαίδευσης, της εργασίας, της τρίτης ηλικίας.

Αυτές οι κοινωνικές αλλαγές δίνουν στην πραγματικότητα το στίγμα του νέου κοινωνικού συστήματος που βρίσκεται ήδη στην πορεία της εξέλιξης και της ολοκλήρωσης του.

Αυτή η πορεία, καθόλου εύκολη, είναι μπροστά στην ανθρωπότητα σήμερα.

Η πραγματικότητα στο κόσμο σήμερα βάζει μπροστά στην ανθρωπότητα επιτακτικά αναγκαιότητες για την νομοτελειακή πορεία.

Να αναπτυχθεί και να ολοκληρωθεί η συλλογικότητα καλύπτοντας ολα τα επίπεδα της κοινωνικής δραστηριότητας, καλύπτοντας όλους τους κλάδους της παραγωγής σε όλες τις περιφέρειες και τις χώρες.

Αυτή η ανάπτυξη και η ολοκλήρωση μπορεί και πρέπει να πραγματοποιηθεί μέσα

από την φυσιολογική νομοτελειακή εξέλιξη.

Αυτό σημαίνει την ολοκλήρωση και την εγκαθίδρυση του νέου συστήματος και την αντικατάσταση του παλιού.

Αυτή η εξέλιξη, η φυσιολογική εξέλιξη, φαίνεται καθαρά από τη σημερινή πραγματικότητα οτι δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί για δυο λόγους:

Ο πρώτος είναι το γεγονός ότι οι ιθύνουσες κοινωνικές τάξεις, η τάξη που ελέγχει το κοινωνικό κεφάλαιο και η νέα τάξη των διαχειριστών διευθυντών, έχουν συνειδητοποιήσει ότι η φυσιολογική εξέλιξη οδηγεί στην κοινωνική αλλαγή που σημαίνει την απώλεια των προνομοίων τους. Γι' αυτό, έχοντας την δύναμη να ελέγχουν την κοινωνική λειτουργία και δραστηριότητα λειτουργούν έτσι που να εμποδιζουν την νομοτελειακή εξέλιξη και να εξασφαλίζουν την όσο γίνεται μεγαλύτερη διάρκεια του σημερινού σταδίου εξέλιξης.

Ο δεύτερος είναι το γεγονός οτι οι δυνάμεις της κοινωνικής αλλαγής ως το επίπεδο της πνευματικής και της πολιτικής ηγεσίας, δεν έχουν συνειδητοποιήσει την νομοτελειακή πορεία, δεν έχουν συνειδητοποιήσει την πραγματικότητα που ζούμε, ακόμα κινούνται νοητικά έξω και αντίθετα από την νομοτέλεια, βλέπουν την κατάληψη της εξουσίας σαν μέσο για την οικοδόμηση κοινωνικού συστήματος με αποφάσεις σχέδια και διαταγματα μια ουτοπική πορεία μέσα από την ανθρώπινη φαντασία των επιθυμιών.

Η νομοτελειακή πορεία θα συνεχιστεί, με εμπόδια και αντιδράσεις, με κοινωνικές συγκρούσεις και αντικοινωνικούς σχεδιασμούς. Με ασύνειδη δράση και αντινομοτελειακούς σχεδιασμούς η νομοτέλεια θα συντελεστεί. Είναι μόνο ζήτημα χρόνου. Σε ενα αιώνα ή δύο ή τρείς ή και περισσότερους. Ακόμα είναι και ζήτημα πόνου κοινωνικού, παναθρώπινου πόνου. Στο βαθμό που η κοινωνική εξέλιξη θα πραγματοποιηθεί με συνειδητή δράση των ανθρώπων στη βάση της νομοτέλειας θα είναι και ο βαθμός της οδυνηρής εξέλιξης και ο χρόνος της πραγματοποίησης της.

Η πρωταρχική αναγκαιότητα σήμερα είναι οι δυνάμεις της κοινωνικής αλλαγής και τέτοιοι είναι όλοι οι δημιουργοί.

1) Να κατανοήσουν και να συνειδητοποιήσουν την νομοτελειακή εξέλιξη.

2) Να κατανοήσουν και να συνειδητοποιήσουν την σημερινή παγκόσμια πραγματικότητα.

3) Να δουν και να συνειδητοποιήσουν πως η κύρια αντίθεση στον κόσμο σήμερα είναι η προσπάθεια να κρατηθεί σαν κυρίαρχο το σύστημα της οικονομικής παγκοσμιότητας αντιδρώντας και αναστέλλοντας την νομοτελιακή εξέλιξη για την ολοκλήρωση και την εγκαθίδρυση του σοσιαλιστικού κοινωνικού συστήματος και από την άλλη η επιθυμία των λαών για ειρήνη, φιλία, συνεργασία σε παγκόσμιο επίπεδο. «Μια γη, μια οικογένια», επιθυμία που είναι μέσα στη δυνατότητα που δίνει η σημερινή πραγματικότητα.

4) Να οργανωθούν οι δυνάμεις της αλλαγής σε ένα ενιαίο πρόγραμμα δράσης μακρόπνοο που να φωτίζει τα στάδια που θα περάσει ο δρόμος της αλλαγής για κάθε περιφέρεια και κάθε χώρα. Τις μεθόδους πάλης, πάντα μέσα στο στάδιο εξέλιξης που υπαγορεύει η νομοτέλεια.

5) Η μεθόδευση της αντιμετώπισης της αντινομοτελειακής προσπάθειας της άρχουσας τάξης για την απελευθέρωση και την απρόσκοπτη λειτουργία των νόμων της κοινωνικής αλλαγής.

Αυτό το χρέος βαραίνει τις ομάδες των δυνάμεων της αλλαγής, κυρίως την πνευματική και πολιτική ηγεσία αυτών των δυνάμεων.

Σιά - Λευκωσία
Ιούνιος 1999
Τηλ. 02-